

■ רוח קמה לכשור את מחצית הלילה

אישוניך המהירים שועטים ממרום המרפסות אל המקלט שבמרכז הלב: עכשו אתה ישן בין הצפות חמות של דם.

כלב מגיח מתוך החשכה ונשכב לרגלינו. הוא מקפל את גופו למעגל שלם ונרדם לחלום את עצמו.

הים עולה מהחוף ומכסה אותנו.

אני רואה עלה כבד מנחשת. לשוא הוא מבקש את החול הקר אשר בסוף נתיב שקיעתו עיני נאטמות.

כזו אחר זו שומטות אותי שכבות שחורות של מים.

■ היום, בתם שנים רבות, שבתי אל הבית שעון שבחדרך פנה אל זהר הירח ובער. את שכבת לבד בחשכה המתמשכת.

אחר-כך התנפצה בלי קול שמשות חלון שקיפה ועוף לילי טורף נכנס בתעופה דוממת ורביץ כמחפה על משתך — אף

את היית כבר מתה, אהובה; פקוחת עינים וקרה, כשם שעזבתך מוטלת עירמה באותו לילה.

לו רק ידעתי: שבתי לספר לך שהספין עדין חבויה במעילי, נאני נושא אותה בנדודי בין הערים המוארות.

שני ציוני דרך

1

סבי שהיה לי היה גבה שריקיו אבוני אהבה אם יכלתי לנגע עכשיו בקצותיו ולהרגיש.

בית היה לסבי ודשא צמח יבלית בערוגות יבשות מלטיפות פיו והוא רחוק נעוה קקדוש והוא בסופו כבעל דמות נטולת עצמה.

2

תמונותי כתמים דהויים בצדעי מניפת ילדות סרק מעטרת דמיות אור כהות הולכות ונעלמות.

הסתכל עכשיו

הסתכל עכשו על הידים שלי כל כך בהירות עד שאפשר לראות מבעדן את חרכי עצמותי. אתה אדם שלא אמרת לי שאני אשה.

■ אני רוצה שאחרי יאמרו היא הייתה רקפת עקודת חרון לא יונה

בפראות עדינה צפור מתה לנשמה שאינה נשמתו ובי

שישתקו. כי השתיקה עלי אני היא.

גלש החורף

שוב גלש

החרף — נשףך והולך

באשדים קרים:

ממעף בצפייה כמו

בספוג

למוד לקח. אושותיך חסרות. גם

אם

בצעד קשה אני פוטר את הרחובות

מהסוסי.

בחרף נעטפת איזה דק של סבלנות

מפלגת

בוחנת דברים לעקצם.

בוחרת במצוי — גם

אם מרבה

במחיר.

ומתנחמת

חנם.

בנפול האוד

אני מצטמקת חללים

הרוח מחלחלת קר.

את הדלתות מגיפים בחצי הלילה

שלא יתמלא הבית

חשכה.

בנפל האור אני מצטמקת חללים

ונסה מהרחובות

הפולטים

ללא הרף

שאריות שלא טמנתי די

עמק.

הרוח מחלחלת קר —

בלילות אני כאדם זר:

הנכנס בין מצעי מטתי

וכובש מזגו

בדמיונות נכר.

בפקר — לא אדע

כי בא

פה

מי

מלבדי.

קרגל בע"מ

יצרני קרטון גלי ומיכלי אריזה

לוד, ת.ד. 65

טל. 054-28666

טלקס 31155